

Sygn. akt VIII C 1970/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Centrum (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko G. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1970/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 kwietnia 2018 roku Centrum (...) spółka z o.o. w W., reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczyło przeciwko G. M. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.578,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniosło o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że G. M. zawarła za pośrednictwem internetu w dniu 9 sierpnia 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała kwotę 1.300 zł na okres 30 dni z terminem zwrotu do dnia 8 września 2016 r. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 367,80 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki. Pozwana nie wykonała swojego zobowiązania, a ponieważ zawierając umowę pożyczki wybrała opcję refinansowania pożyczki, pozwana wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem innego podmiotu. W związku z tym w dniu 12 września 2016 r. została zawarta pomiędzy G. M., a powodem umowa pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny o nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 2.141,20 zł do dnia 12 października 2016 r. Na powyższa kwotę składało się 1.669,30 zł tytułem pożyczki, 458,10 zł tytułem prowizji i 13,80 zł tytułem odsetek.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4- 6)

W dniu 21 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 7)

W piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2018 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu i powtórzyła uzasadnienie jak w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dodatkowo powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę 2.578,64 zł składa się kwotą 2.141,20 zł (1.669,30 zł tytułem pożyczki, 458,10 zł tytułem prowizji

i 13,80 zł tytułem odsetek) oraz 437,44 zł tytułem odsetek za opóźnienie za okres od 13 października 2016 r. do 26 kwietnia 2018 r.

(pismo procesowe k. 9- 10)

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawiał się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 39)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2016 r. G. M. zawarła za pośrednictwem internetu z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała kwotę 1.300 zł na okres 30 dni z terminem zwrotu do dnia 8 września 2016 r. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 367,80 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

(ramowa umowa pożyczki k. 17- 19, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki k. 20, przelew pożyczkowy k. 21)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie Centrum (...) spółka z o.o. w W. wniosło o zasądzenie od G. M. kwoty 2.578,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wskazując, że pozwana zawarła najpierw w dniu 9 sierpnia 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 1. 667,80 zł, a następnie zawarła z powodem w dniu 12 września 2016 r. umowę pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny o nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 2.141,20 zł do dnia 12 października 2016 r. O ile zawarcie pierwszej z wymienionych umów nie budzi wątpliwości Sądu, o tyle istnienie drugiego stosunku obligacyjnego będącego podstawą żądania powoda, rodzi zasadnicze zastrzeżenia. Z łączącej pozwaną z (...) spółka z o.o. w W. ramowej umowy pożyczki, a konkretnie z § 14 pkt. 1 umowy wynika, że pożyczkodawca dopuszczał możliwość udzielenia pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej zobowiązania u innych pożyczkodawców wymienionych na stronie internetowej pośrednika. Kolejny punkt § 14 umowy dokładnie określał w jaki sposób miało dojść do zawarcia pożyczki refinansującej, a mianowicie niezwłocznie po złożeniu przez pożyczkobiorcę wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej, na podstawie danych które pożyczkobiorca zawarł w tym wniosku, pożyczkodawca działając za pośrednictwem pośrednika przedstawia pożyczkobiorcy proponowaną ofertę spłaty pożyczki refinansującej, w szczególności w zakresie spłaty pożyczki w jednej racie lub spłaty ratalnej. Po akceptacji przez pożyczkobiorcę oferty przedstawionej przez pożyczkodawcę- przed zawarciem umowy pożyczki- pożyczkodawca udostępni pożyczkobiorcy za pośrednictwem pośrednika formularz informacyjny dotyczący pożyczki objętej wnioskiem pożyczkobiorcy. Zatem nie ulega wątpliwości, że do zawarcia umowy pożyczki refinansującej był potrzebny złożony przez pozwaną wniosek o udzielenie takiej pożyczki, następnie pożyczkodawca miał obowiązek przedstawić ofertę umowy pożyczki refinansującej, a przede wszystkim musiała nastąpić akceptacja ze strony pozwanej warunków umowy pożyczki refinansującej. Należy zwrócić uwagę, że w przypadku umowy pożyczki z dnia 9 sierpnia 2016 r. pozwana wyraziła wolę jej zawarcia poprzez dokonanie przelewu weryfikacyjnego. Również w przypadku umowy pożyczki refinansującej było konieczne złożenie przez G. M. oświadczenia potwierdzającego wolę zawarcia umowy. Wynika to wprost z powołanych przepisów umowy ramowej pożyczki z dnia 9 sierpnia 2016 r. Trudno zresztą przyjąć, aby umowa pożyczki refinansującej mogła zostać zawarta bez potwierdzenia przez pozwaną, automatycznie, na nieznanach pozwanej warunkach spłaty i wysokości zobowiązania. Wobec tego nie mogą ostać się

twierdzenia powoda powołane w uzasadnieniu pozwu o tym, że G. M. zawierając umowę pożyczki z (...) spółka z o.o. w W. i wybierając opcję refinansowania pożyczki, wyraziła zgodę na spłatę swoich zobowiązań za pośrednictwem innego podmiotu. Strona powodowa nie twierdziła nawet, nie mówiąc o przedstawieniu jakichkolwiek dowodów, że pozwana zaakceptowała przedstawione jej warunki umowy pożyczki refinansującej. W konsekwencji powód nie wykazał, aby zawarł z G. M. umowę pożyczki stanowiącej podstawę żądania, a mianowicie umowę z 12 września 2016 r. Strona powodowa nie wykazała również, że nabyła wierzytelność przysługującą wobec pozwanej z umowy pożyczki zawartej w dniu 9 sierpnia 2016 r. z (...) spółka z o.o. w W.. Wobec tego należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie Centrum (...) spółka z o.o. w W. nie wykazało, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do G. M. wynikająca z zawartej umowy pożyczki. Zatem powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w dochodzonej pozwym wysokości w związku z umową pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierała i nie jest zadłużona). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok

SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.